

THE BRIGHTEST NIGHT

ORIGIN

#3

Jennifer L. Armentrout

THE BRIGHTEST NIGHT

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout onder meer bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Origin-serie:

The Darkest Star

The Burning Shadow

Lux-serie:

Shadows

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Vertrouw op mij

Droom van mij

Als morgen niet bestaat

Het probleem met voor altijd

Een tweede kans

Jennifer L. Armentrout

THE BRIGHTEST NIGHT

ORIGIN-SERIE DEEL 3

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401915892
ISBN e-book 9789401915908
ISBN audioboek 9789020536638
NUR 285

© 2020 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Brightest Night* door Tor Teen, © 2020 Jennifer L. Armentrout
© 2020 Jennifer L. Armentrout

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp t4design, Liesbeth Thomas
Opmaak binnenwerk studio-mol.com, Andries Mol

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electro-
nic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior
written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelij-
ke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de
papiereditie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waar-
van zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor jou, mijn lezer. Altijd.

HOOFDSTUK 1

‘Jason Dasher.’

Terwijl die naam door de kamer schalde, stond ik nog altijd te kijken naar de scherven van het flesje dat generaal Eaton zojuist kapot had gegooid.

Het goudbruine bier sijpelde over de vellen papier die op de vloer vlogen, waaronder reclamefolders uit de tijd dat Houston nog een stad vol bedrijvigheid was. Een advertentie in felle kleuren voor een nieuwe meubelzaak in het centrum. Een pakje blauwe tegoedbonnen dat nooit was opengemaakt. Witte enveloppen waarop in rode letters DRINGEND stond. Stuk voor stuk sporen van een leven dat was opgehouden toen de elektromagnetische puls de stad onbewoonbaar had gemaakt, behalve voor de paar mensen die wanhopig genoeg waren geweest om zich in de verlaten zone verborgen te houden.

Waren de bewoners van dit huis geëvacueerd of waren ze, zoals zovelen, verdwenen tijdens de chaos die na het afvuren van de elektromagnetische pulsen was uitgebroken?

Waarom stond ik daar nu over na te denken? De post van een ander had op dit moment niet bepaald prioriteit, maar het was net alsof er kortsluiting in mijn hersens was opgetreden zodra zijn naam was gevallen.

Sergeant Jason Dasher.

Het grote publiek kende hem als een oorlogsheld, een patriot die was omgekomen tijdens de oorlog die de mensheid tegen de

invasie van Luxen had moeten beschermen. Ooit had ik dat ook geloofd, maar inmiddels kende ik de waarheid. Dasher was een kwaadaardige man, verantwoordelijk voor gruwelijke experimenten op zowel mensen als aliens uit naam van 'een hoger doel'.

Maar hij was een kwaadaardige dóde man.

Een geest die ik me amper kon herinneren, doodgeschoten door zijn echtgenote, de vrouw van wie ik tot voor kort had gedacht dat ze mijn moeder was. Totdat ik had ontdekt dat ik niet Evelyn Dasher was, maar een meisje dat Nadia Holliday heette. En dat mijn lieve moedertje helemaal geen mens was, maar een Luxen.

Sylvia was getrouwd geweest met de man die verantwoordelijk was geweest voor gedwongen zwangerschappen van Luxen en mensen, zonder toestemming uitgevoerde mutaties, ontvoeringen, moorden en de onderwerping van haar eigen volk. En niet alleen dat, ze had ook nog eens gewerkt voor de instelling die zich daarmee had beziggehouden.

Daedalus.

Een geheime afdeling binnen met ministerie van Defensie, die nog lang voordat het grote publiek wist dat de Luxen bestonden in eerste instantie de opdracht had gekregen om die aliens in de menselijke bevolking te laten opgaan. Ze hadden de unieke biologische kenmerken van de Luxen bestudeerd die hen immuun maakte voor alle menselijke ziekten en hen in staat stelde om mensen van vrijwel elke opgelopen verwonding te genezen. Daedalus wilde de verworven kennis gebruiken om de levens van miljoenen te verbeteren, maar al snel was het de verkeerde kant opgegaan.

Ik kon dat nog steeds niet echt bevatten. Ik vermoedde dat ik het nooit helemaal zou kunnen verwerken, maar de wetenschap dat Sylvia een einde aan zijn leven had gemaakt hielp wel.

Een beetje.

Ze had Dasher neergeschoten toen hij op een eerder gemaakte afspraak wilde terugkomen, de afspraak die mij het leven had ge-

red en me tegelijkertijd mijn leven had gekost. Het Andromeda-serum had de kanker genezen waaraan ik langzaam bezweek, maar het had me ook beroofd van alle herinneringen aan wie ik ooit was geweest.

En het had me veranderd in... in iets waarvan ik inmiddels wist dat het een Trojaans paard werd genoemd. Een wezen dat niet voor de volle honderd procent in de categorie 'mens' viel.

Op dit moment speelde dat feitje een onderschikte rol naast dit andere, niet te bevatten nieuws.

Jason Dasher leefde nog.

Ik schudde mijn hoofd en voelde diep in mijn buik een doffe pijn opwellen. Ik probeerde logisch te redenen en te accepteren dat Eaton niet iemand was die zich in dit soort dingen vergiste, maar mijn brein was simpelweg te overbelast door alles wat er was gebeurd. En in de afgelopen maanden was er echt superveel gebeurd.

Jason Dasher leefde nog, dat was wel het krankzinnigste van alles. Ik was geprogrammeerd om hem te gehoorzamen, zoals een computer op ingevoerde commando's reageert. Een dode man die in leven bleek te zijn. Een monster dat elk moment zijn macht over mij kon uitoefenen.

'Onmogelijk,' zei een lage stem grommend.

Mijn hart klopte moeizaam toen ik rechts van me keek. Daar stond hij. Hij was meer dan een Origin, het kind van een hybride en een Luxen, en hij was machtiger dan zelfs de sterkste Luxen.

Luc.

Ik wist nu dat hij een achternaam had, eentje die hij had uitgekozen nadat ik had gezegd dat het feit dat Daedalus hem er geen eentje had gegeven niet betekende dat hij zonder achternaam door het leven hoefde te gaan. Hij had als achternaam King gekozen, wat me helemaal niet verbaasde, maar Luc King klonk goed. Dat klonk juist. En ik was blij dat hij een naam voor zichzelf had uitgekozen, want een ontbrekende achternaam was een van de vele manieren waarop Daedalus hun scheppingen eraan had

herinnerd dat ze *dingen* waren, in plaats van levende wezens met dezelfde gevoelens, gedachten en wensen als alle anderen.

Door die achternaam was Luc menselijker, hoewel hij er op dit moment allesbehalve menselijk uitzag.

Zijn irissen hadden de kleur van amethyst en zijn pupillen fonkelden als schitterende diamanten. Rond zijn strakke lijf was een witte gloed te zien. Zijn jukbeenderen leken scherper en rond zijn mond waren vage, gespannen rimpels zichtbaar.

Hij werd omgeven door de Bron, een vorm van pure energie die de kern van de Luxen vormde en die hen zo gevaarlijk en zo fascinerend maakten. Een adembenemende kracht die leven kon schenken, maar dat leven ook binnen een fractie van een seconde kon uitdoven.

Vaker dan ik voor mezelf wilde toegeven had ik in opperste verbazing naar hem zitten kijken en me afgevraagd wat nu precies zo boeiend was aan de lijnen en vlakken van zijn gezicht, of waarom al zijn trekken samen hem zo mooi maakten. Ik was niet oppervlakkig, want iedereen die hem voor de eerste keer zag, kon niet anders dan hem gefascineerd aanstaren. Mannen, vrouwen, oud, jong, degenen met interesse en degenen zonder: iedereen was tot op zekere hoogte door hem geboeid, en nu, nu hij niet langer verborgen hield wat hij echt was, had zijn schoonheid iets wilds. Primitief en ongetemd.

Luc was even dodelijk als ontzagwekkend, en ik hield van hem. Ik was verliefd op hem en wist diep vanbinnen dat ik hetzelfde had gevoeld toen ik Nadia was geweest. Alles aan hem paste bij alles aan mij, maar wat ik nu voor hem voelde, had niets te maken met zijn uiterlijk of met eventuele achtergebleven emoties uit een vorig, ander leven. Ik hield van hem om wie hij was. Hij had mijn hart veroverd met zijn afgezaagde versierpogingen en gekke cadeautjes die eigenlijk helemaal geen cadeautjes waren. En elke keer als hij naar me keek alsof ik het kostbaarste en meest gekoesterde wezen in het hele universum was, werd mijn liefde weer een beetje sterker. Mede dankzij zijn aanhoudende geduld,

dat niet gepaard ging met verplichtingen. Hij was er voor me, hij was er altijd voor me geweest, zonder te verwachten dat ik iets voor hem ging voelen. En ik was opnieuw verliefd op hem geworden toen ik had beseft dat hij oprecht had geloofd dat hij me nooit meer terug zou zien en toch van me was blijven houden.

Totdat ik Luc had leren kennen had ik niet gedacht dat je zo'n diepe, aanhoudende liefde voor iemand kon voelen, eentje die net zo opwindend als doodeng was. Het idee om hem te verliezen...

Er trok een rilling door me heen, zelfs toen ik mezelf eraan herinnerde dat er maar weinig sterker was dan Luc. Ik had met eigen ogen gezien waartoe hij in staat was. Hij kon met zijn aanraking mensen en Luxen in een hoopje as veranderen. Met een simpel handgebaar mensen als frisbees in het rond gooien. Iedereen, menselijk of niet, voelde meer dan angst voor zijn kracht. Ze hadden er respect voor. Hij was niet de alfa, hij was de omega, en ik twijfelde er geen seconde aan dat de wereld nu onder het juk van Daedalus had geleefd als Luc zich niet tegen zijn scheppers had gekeerd.

En nu bleek dat een van die scheppers nog in leven was. De man door wie mijn leven als Nadia, mijn leven met Luc, tot een einde was gekomen.

'Ik heb het zelf gezien.' Lucs stem klonk verstikt en bars vanwege al die kracht die in hem kolkte. 'Ik heb het met mijn eigen ogen gezien en daar mankeert niets aan. Sylvia heeft Jason Dasher neergeschoten.'

'En jij gelooft het? Net zoals je geloofde dat Daedalus volledig was verdwenen?' merkte de generaal met zijn blik op ons op. Hij was al wat ouder, mogelijk ergens in de zestig, met grijs stekeltjeshaar en een gerimpeld gezicht waarop ervaring af te lezen was. Een man die zijn leven aan het dienen van zijn land had gewijd en nu van zijn welverdiende pensioen had moeten genieten in een zonnig oord als Arizona of Florida. In plaats daarvan zat hij hier, in de zogenaamde zone 3, verborgen te midden van een bont

gezelschap: mensen die de overheid de moeite van het evacueren niet waard had gevonden, ongeregistreerde Luxen, hybriden, mensen die door de Luxen waren gemuteerd, en andere Origins die aan Daedalus hadden kunnen ontsnappen.

‘Geloofde je dat Daedalus simpelweg ophield te bestaan nadat het Origin-project was vernietigd?’ zei Eaton.

Luc verroerde geen vin en mijn huid trok samen bij wijze van reactie. ‘Denk je dat ik dom ben?’

Generaal Eaton klemde zijn kaken op elkaar.

‘Of naïef?’ Luc sprak nu met een zachte stem die ronduit angstaanjagend was, en toen hij weer iets zei, hoopte ik maar dat Eaton het enige juiste antwoord zou geven. ‘Nou, denk je dat?’

‘Nee,’ zei Eaton afgemeten. ‘Dat denk ik niet.’

‘Dat is fijn om te horen. Dan hoef ik je niet van gedachten te laten veranderen.’ Luc was bijna een halve meter naar voren geschoven, en dat terwijl ik hem niet eens had zien bewegen. ‘Ik heb nooit geloofd dat ze volledig van de aardbodem waren verdwenen en ik geloofde ook niet dat hun einddoelen met hen verdwenen waren. De mens wil altijd boven aan de voedselketen eindigen en doet alles om macht te veroveren.’

Door de manier waarop Luc ‘de mens’ zei, werd duidelijk dat hij zichzelf, ondanks zijn menselijke moeder die hij nooit had gekend, niet als zodanig beschouwde. Daar kon een achternaam niets aan veranderen.

De knagende pijn in mijn binnenste nam toe toen hij vervolgde: ‘Maar ik heb elk pand van hen dat ik kon vinden in de as gelegd, inclusief een groot aantal hooggeplaatste medewerkers van Daedalus. Ik wist dat Daedalus nog moest bestaan toen dat meisje bij Evie op school iets onmogelijks deed en we bij haar thuis die serums vonden.’

Met ‘dat meisje’ bedoelde hij April Collins, een klasgenoot die vriendin en vijand tegelijk was geweest en die zo’n hekel aan de Luxen had gehad dat ze haar schoolgenoten had opgetrommeld

voor een dagelijkse demonstratie. Het ironische was dat April zelf niet menselijk bleek te zijn.

Ze was hetzelfde als ik.

Een Trojaan.

Daedalus had haar geprogrammeerd om haat en afkeer jegens de Luxen te voelen en angst en wantrouwen onder de mensen te zaaien.

Toen mijn vriendin Heidi en ik haar per ongeluk hadden ontmaskerd had April Heidi bijna gedood door haar hele hand door Heidi heen te steken.

Luc en ik hadden bij haar thuis een voorraad serums gevonden, maar we hadden geen idee waar die voor bedoeld waren en ze waren tijdens een inval in Lucs nachtclub verdwenen. De serums waren trouwens niet het enige wat we bij haar thuis hadden ontdekt. We hadden ook haar contactpersoon gevonden, die ik... door het hoofd had geschoten... alsof ik dat vaker had gedaan.

Het was heel goed mogelijk dat ik dat al ontelbare keren had gedaan. Ik kon het me simpelweg niet herinneren.

‘Daedalus wist te overleven en is daarna alleen maar sterker en slimmer geworden,’ zei Eaton.

‘Dat verklaart niet hoe een dood gewaande man nog in leven kan zijn,’ kaatste Luc terug.

Dat was een verdraaid goede vraag, eentje waarop ik dolgraag het antwoord wilde horen, maar ik voelde me opeens... raar. Bijna opgefokt. Alsof ik drie van die espresso’s had gedronken waar Zoe zo gek op was. Dat kwam vast doordat ik honger had, ik was er immers aan gewend om ’s morgens de nodige zoetheid weg te werken. Ik onderdrukte dat vreemde, onrustige gevoel en richtte me weer op het gesprek.

‘Heb je Dasher zien sterven, Luc?’ wilde Eaton weten. Hij zat er met afhappende schouders en een vermoeide uitdrukking op zijn verweerde gezicht bij.

‘Nee. Je hebt alleen gezien dat hij werd geraakt en begon te bloeden.’

‘Man, hij kreeg verdomme een kogel in zijn borst.’ Luc balden zijn handen tot vuisten. ‘Hij ging neer en kwam niet meer over-eind. Het was een fatale verwonding.’

‘Ben je daarna nog blijven hangen?’ Het versleten leer kraakte toen Eaton ging zitten. Hij stak zijn lange benen slap voor zich uit en keek Luc zonder een spoor van angst aan.

Het duurde een hele tijd voordat Luc antwoord gaf en al die tijd maakte de kracht die hij uitstraalde de lucht om hem heen dikker.

‘Ik wilde hem volledig kapotmaken, ik wilde elk spoor van hem op deze aarde uitwissen, maar dat ging niet.’ Hij liet zijn kin zakken en hield zijn hoofd scheef. ‘Toen ik daar aankwam, bleek Jason al contact te hebben gehad met die verrekte Alien Taskforce. De agenten waren al onderweg. Ik was bang dat mijn aanwezigheid...’ Hij viel stil. De aderen onder zijn huid gloeiden even wit als zijn pupillen.

‘Je was bang dat jouw aanwezigheid háár in gevaar zou brengen.’ Eaton knikte naar mij.

We zijn voor elkaar gemaakt.

Dat had Eaton tegen ons gezegd. Hij had gezegd dat Daedalus ervoor had gezorgd dat we elkaar hadden leren kennen, toen ik nog Nadia was geweest. Dat ze erop hadden gerekend dat hij een band met haar, met mij, zou ontwikkelen en dat ze hem door middel van die band de baas konden zijn.

Net zoals ze dat hadden geprobeerd met Dawson en Beth, met Daemon en Kat en waarschijnlijk nog talloze anderen.

Als dat echt zo was, dan was het logisch dat ze aannamen dat Luc alles zou doen om te voorkomen dat mij iets kon gebeuren. Met inbegrip van weggaan voordat het honderd procent zeker was dat Jason Dasher morsdood was.

Hij zou nooit iets doen wat mij kon schaden. Dat was het enige wat ik zeker wist. Hij zou liever zichzelf cel voor cel aan stukken scheuren voordat hij mij ook maar een haar zou krenken.

Maar ik...

O god.

Opeens drong het tot me door, even scherp als een ijskoude wind. Toen ik weer inademde, was ik bang dat ik zou stikken. Ik kon Luc pijn doen. Heel erg veel pijn doen. Dat had ik al gedaan. Als hij niet tot me was doorgedrongen toen ik door de Trojaan in me nietsontziend de Sons of Liberty had aangevallen, een groep die alle Trojanen moest uitschakelen voordat te laat was, dan had ik Daemon geheid gedood.

Dan had ik Luc gedood, van wie ik met elke vezel van mijn lichaam hield.

Maar daar in dat bos was hij niet de jongen geweest van wie ik had gehouden en ook niet de man van wie ik nu hield. Op dat moment was Luc simpelweg een uitdaging voor me geweest, een bedreiging die door de alien in me werd gezien als iemand die ik moest uitschakelen. Ik...

Ik had met één gedachte het vlees van zijn botten kunnen pellen.

Misselijk van afgrijzen kneep ik mijn ogen dicht, maar de beelden bleven maar komen: Luc die op zijn knieën viel, met zijn huid aan flarden, en die me er smekend aan probeerde te herinneren wie hij was.

Ik had oprecht geloofd dat Luc me had kunnen tegenhouden toen ik daar in het bos bij onze schuilplaats was veranderd. Dat hij een manier zou bedenken om me tegen te houden voordat ik mensen pijn kon doen. Maar op dat moment hadden we een belangrijk gegeven nog niet geweten.

Dat ik was geprogrammeerd om Jason Dasher te gehoorzamen.

Ik kon wel vermoeden wat dat inhield, en dat kwam doordat April de Cassio-golf tegen me had gebruikt. Dat was een apparaatje dat de training die ik had gekregen op de een of andere manier in me had wakker geschud. Ze had verwacht dat ik zonder protesteren met haar mee zou gaan, terug naar hém, een man die op dat moment nog geen naam had gehad, maar van wie ik nu wist dat het Jason Dasher was.

Mijn hart bonkte tegen mijn ribben en de paniek schoot wortel als een lastig onkruid. Stel dat hij of een andere Trojaan de Cassio-golf opnieuw zou gebruiken? Of dat de gebeurtenissen uit het bos zich zouden herhalen?

Stel dat Luc de volgende keer niet op tijd bij me zou zijn?

Dat ik in een willoze marionet zou veranderen, en dan niet van de humoristische soort. Er welde een lach op in mijn keel die halverwege bleef steken. Het voelde alsof ik stikte en dat was waarschijnlijk maar goed ook, want dit leek me zo'n eng lachje dat kon eindigen met tranen of bloed.

Jason Dasher kon alles opnieuw van me afpakken. Herinneringen. Mijn identiteit. Vrije wil. Onafhankelijkheid. Mijn vrienden en vriendinnen. Luc.

Door het idee dat ik alles opnieuw kon verliezen ging er diep in me een sluis open waardoor een vloedgolf aan emoties naar buiten kwam. Een cycloon aan angst en woede raasde door mijn hele lichaam.

Ik maakte mezelf nog liever kapot voordat ik opnieuw zou toestaan dat alles me werd afgepakt.

‘Dat nooit.’

Mijn blik schoot naar Luc. De lucht trilde van de energie en begon te sissen en te knetteren toen Luc mijn gedachten begon te lezen. Daar ergerde ik me altijd kapot aan, hoewel ik wist dat hij die eigenschap niet altijd kon beheersen. Volgens hem waren mijn gedachten vaak erg luid.

‘Die keuze hoef je nooit meer te maken,’ beloofde hij me. Zijn kracht was even zichtbaar als een helder, golvend licht en doofde toen langzaam uit, totdat er geen schijnsel meer om hem heen hing. De lucht in de kamer was nu minder zwaar en ademen ging gemakkelijker. ‘Hij zal nooit de baas over je worden, dat wordt niemand.’

Maar daarbuiten in het bos was ik niet eens de baas over mezelf geweest, niet toen ik hem en Daemon had aangevallen. Toen was ik niet eens mezelf geweest...

‘Het doet er niet toe.’ Opeens stond Luc vlak voor me en legde hij zijn warme handen rond mijn wangen. Huid op huid. Zoals altijd zorgde dat contact ervoor dat er een zwak elektrisch stroompje over mijn huid en door mijn aderen danste. Het felle licht in zijn pupillen doofde langzaam uit en nu zagen ze er weer normaal uit. Nou ja, wat voor Luc normaal was. Nu zag je het wazige zwarte lijntje rondom zijn irissen en pupillen. ‘Dat was jij daar in het bos. Een deel van jou waarmee ik nog niet echt vriendschap heb gesloten, maar dat komt nog wel.’

‘Dat weet ik niet zo zeker.’ Die kracht die in mij zat, de Bron die door al die serums en het DNA van aliens was veranderd, kon hoogstens vriendschap sluiten met een honingdas.

‘Honingdassen zijn erg intelligent, wist je dat?’

‘Luc.’

Hij liet een scheef lachje zien. ‘Eerlijk gezegd denk ik dat de honingdas in jou mij mieters vond.’

Nu ontsnapte me een afgemeten lachje. ‘Mieters?’

‘Ja. Dat zeggen al de coole jongeren, toch?’

‘In de jaren vijftig, ja.’

‘Volgens mij heb ik het kortgeleden nog iemand horen zeggen.’ Hij liet zijn hoofd zakken totdat de bovenkant van zijn neus de mijne raakte. ‘Ik maak me geen zorgen, perzik.’

Perzik.

Dat had ik in het begin zo’n rare bijnaam gevonden, maar nu? Nu zwol mijn hart ervan op en dat was fijn. Oprecht nieuwsgierig en vol ongeloof vroeg ik: ‘Hoe kun je je nu geen zorgen maken?’

‘Omdat ik vertrouwen heb.’

Ik staarde hem aan.

‘In mezelf.’ Hij hield zijn hoofd scheef en ik voelde zijn wang tegen de mijne. Ik voelde ook dat hij breeduit begon te lachen. Toen ik weer inademde, rook ik dennen en frisse lucht en heel veel Luc. ‘Ik heb vertrouwen in jou. In ons. Je verandert echt niet in een of andere willoze marionet.’ Er viel een korte stilte. ‘Of nou ja, misschien met Halloween.’

Hij bedoelde mijn laatste verkleedpartij. ‘Je vond me de afgelopen keer net Big Bird.’

‘Je was wel een erg sexy Big Bird,’ merkte Luc op, en ik trok mijn neus op. Hij vlocht zijn vingers door het haar op mijn achterhoofd en trok voorzichtig mijn hoofd naar voren totdat we elkaar van heel dichtbij recht in de ogen konden kijken. ‘Je bent Evie. Je blijft de baas over jezelf. Daar zorg ik wel voor. Daar zorg je zelf voor. En weet je waarom?’

‘Nou?’ fluisterde ik.

‘Omdat we niet zo ver zijn gekomen, en we dit niet allemaal hebben overleefd om elkaar opnieuw te verliezen. Dat sta jij niet toe. Dat weet ik, maar je moet het zelf ook geloven. En zolang je dat nog niet kunt, moet je in mij geloven. Wat zeg je daarvan?’

De emoties welden zo snel in me op dat mijn wimpers vochtig aanvoelden toen ik knipperde. Zijn woorden braken mijn hart, maar ze verzachtten ook de pijn. Ik knikte en voelde mijn paniek afzakken.

Een hartslag lang liet Luc zijn voorhoofd tegen het mijne rusten. Het was een eenvoudige vorm van troost waardoor het laatste restje paniek ook wegebde.

‘Samen,’ mompelde hij. ‘We doen dit samen.’

Ik haalde beverig, maar opgelucht adem. ‘Samen.’

Hij hief zijn hoofd op en drukte een kus op mijn slaap voordat hij naar achteren stapte. Hij trok zijn hand uit mijn haar, maar liet die wel op mijn onderrug rusten.

‘Ik dacht dat jullie waren vergeten dat ik er ook nog was,’ merkte Eaton droogjes op, maar toen ik naar hem keek, bleek zijn verweerde gezicht een mildere uitdrukking te hebben gekregen. ‘Daedalus houdt er nog steeds geen rekening mee.’

‘Waarmee niet?’ vroeg Luc.

‘Met liefde.’ Na die twee woordjes leunde Eaton grinnikend achterover tegen de bank. ‘Ze bedenken van alles, maar ze houden geen rekening met liefde. Blijkbaar hebben ze nooit de kracht ervan ervaren.’

‘Heb jij dat wel?’ vroeg ik. Ik wist niet veel van deze man.

‘Ja.’ Luc bewoog zijn hand langzaam over mijn rug omhoog. ‘Hij is ooit getrouwd geweest en had een zoon.’

Ik had het nare gevoel dat het geen gevalletje ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’ was geweest.

Eaton lachte, maar het was eerder een grimas. ‘Waarom verbaast het me niet dat jij dat weet? En dat terwijl ik Daemon en Archer nooit iets over Amy of Brent heb verteld.’

Luc gaf geen antwoord en bewoog zijn hand opnieuw over mijn rug. Hij hoefde ook geen antwoord te geven.

Generaal Eaton leek ook niet op een antwoord te rekenen toen hij me met zijn troebele ogen aankeek. Ik twijfelde er niet aan dat hij op jongere leeftijd ogen had gehad die even felblauw waren als de hemel op een mooie zomerdag. ‘Sylvia heeft hem beter maakt.’

Luc vloekte.

Daar had ik al een beetje op gerekend, maar nu ik het hoorde, trokken mijn ingewanden toch pijnlijk samen. Sylvia... God, ze zou altijd mijn moeder blijven, ondanks alles wat ze had gedaan. Ik kon niets veranderen aan hoe ik over haar dacht, maar ze had zo vaak gelogen en die leugens hadden vreselijke voorvallen en nare waarheden verborgen moeten houden.

Ze was zo overtuigend geweest toen ze me over mijn ‘vader’ en over de werkzaamheden van Daedalus had verteld. Ze had overtuigend de indruk gewekt dat ze geschokt was geweest door alles wat Daedalus de Luxen had aangedaan om het buitenaardse DNA te bemachtigen dat ze nodig hadden voor hun vernietigingswapens. Ze had gedaan alsof ze ontzet was door wat Dasher Luc had willen aandoen.

Hoe kon iemand zo’n bedreven leugenaar zijn? Het was geen grootse prestatie geweest om mij van alles op de mouw te spelden omdat ik toentertijd niet beter had geweten, maar hoe had ze zo glashard tegen me kunnen liegen?

‘Ik heb hun gedachten afgeluisterd, maar hier heb ik nooit iets

over opgevangen.’ Lucs stem trilde van woede. ‘Ik wist dat nietszeggend geklets over onbelangrijke dingen een van hun afleidingsmanoeuvres was, maar dat ze in staat waren om dit volledig te verbergen?’ Zijn bronskleurige, golvende haar viel naar voren toen hij zijn hoofd schudde. ‘Ik had moeten weten dat er meer aan de hand was.’

‘Je komt niet vaak mensen tegen die weten hoe ze zich het beste kunnen wapenen tegen Origins die hun gedachten lezen,’ bracht Eaton hem in herinnering. ‘Ze wisten hoe ze die eigenschap van je het beste konden uitschakelen, want ze hadden de Origins immers zelf gemaakt. Jij kon er niks aan doen.’

Mijn hart bonkte tegen mijn ribben toen ik mijn mond opendeed om tegen Luc zeggen dat hij hier inderdaad niets aan kon doen. Ik dacht aan Aprils aanval op Heidi. Het kostte me geen enkele moeite om me het beeld van Emery voor de geest te halen die Heidi tegen zich aangedrukt hield. De Luxen had haar menselijke omhulsel verruild voor haar ware gedaante, een schitterend licht in mensenvorm dat zo fel was dat mijn ogen pijn hadden gedaan toen ik naar haar keek. Emery was niet zo bedreven als andere Luxen in het genezen van mensen, maar ze had Heidi’s leven gered door haar handen op haar lichaam te leggen en de Bron op te roepen.

Je moet niet tussen een Luxen en degenen van wie ze houden komen, wat er ook gebeurt.

Dat had Luc gezegd toen Emery Heidi had meegenomen. Een paar uur later zag je alleen nog maar een vaag litteken op de plek waar April letterlijk haar hand door Heidi heen had gestoken en haar weefsel, spieren en organen kapot had gemaakt.

Dus of mijn moeder was heel bedreven geweest in genezen of ze hield nog steeds van die man.

Het voelde alsof de vaste grond onder mijn voeten wegzakte. Ik deed een stap naar achteren omdat ik zo misselijk werd dat ik bang was dat ik alles onder zou kotsen. Ik moest afstand nemen van wat Eaton net had gezegd, van nog meer bewijs dat ik mijn

moeder nooit echt had gekend en dat ik nooit zou weten wat er echt aan haar was geweest. Als er al iets echt was geweest.

Want ook zij was er niet meer en ze had al haar leugens en waarheden mee het graf in genomen. Als er al waarheden waren geweest.

Luc hield zijn warme hand op mijn rug en wist zo te voorkomen dat ik wegliep. Zijn hand was er gewoon, die hield me niet op mijn plaats, maar ook als hij me niet had aangeraakt had ik nog altijd niet als een stuiterbal de kamer kunnen verlaten.

Ontkennen was namelijk een luxe die ik me niet langer kon veroorloven.

Ik moest onder ogen zien dat alles één grote leugen was geweest, hoe pijnlijk dat ook was. Ja, het was mogelijk dat mijn moeder van gedachten was veranderd toen ik bij haar was komen wonen, zonder dat ik wist dat ik ooit Nadia was geweest en waarvoor ik allemaal was opgeleid. Dat zou waar kunnen zijn, dat zou echt kunnen zijn. Ze was gedood toen ze me had geholpen om aan Daedalus te ontsnappen, maar dat veranderde niets aan wat ze eerder had gedaan. En dat moest ik onder ogen zien.

Daar moest ik mee om zien te gaan.

Ik slikte moeizaam, stak mijn kin naar voren en rechtte mijn schouders. Dit kon ik. Ik had al zoveel moeten verwerken, dingen waarvan de meeste mensen angstig in een hoekje zouden wegkruipen om er nooit meer uit te komen. Ik had aanvaard dat er een echte Evie Dasher had bestaan die door een auto-ongeluk om het leven was gekomen. Ik was gewend geraakt aan het idee dat ik eigenlijk Nadia Holliday heette en dat ik Nadia noch Evie was, maar een mengeling van die twee, een volkomen ander persoon. Ik wist nu dat Sylvia en Jason Dasher mijn ouders niet waren. Ik had een aanval van een Origin overleefd die een appel, nee, een hele boomgaard met Luc te schillen had gehad. Ik was over dode klasgenoten gestruikeld en ik was degene die, als een soort sluipmoordenaar die niet eens doorhad wat ze deed, April had uitgeschakeld. Ik kwam er langzaam achter dat ik heel veel leed kon

aanrichten en dat er daarbuiten iemand rondliep die de controle over me zou kunnen krijgen.

Goed, ik had dus een wonderlijk verleden en de nodige gaten in mijn geheugen en het was mogelijk dat ik een gestoorde buitenaardse hybride was die op een dag misschien wel iedereen zou ombrengen, maar ik was er in elk geval nog. Ik kon me redden.

Luc liet zijn hoofd zakken en fluisterde in mijn oor: 'Dat komt omdat je superstoer bent.'

'Hou eens op met mijn gedachten lezen,' zei ik.

Hij hield zijn hoofd scheef en knipoogde naar me.

Ik slaakte een zucht. 'Maar toch bedankt,' voegde ik eraan toe, want daar moest ik even aan worden herinnerd.

Toen mijn maag een halve seconde later begon te rammelen liet hij zijn scheve lachje zien. De energierepen die Luc en ik voor dit gesprek hadden opgepeuzeld waren duidelijk niet genoeg geweest.

Blazend maakte ik mijn blik van Luc los. Echt iets voor mij om na zulk verschrikkelijk nieuwshonger te krijgen. 'Was ze... Denk je dat ze nog steeds van Dasher hield?'

'Daar heb ik geen antwoord op.' Eaton haalde zijn duim langs zijn kin.

'Een Luxen hoeft niet van iemand te houden om diegene te kunnen genezen.' Luc pakte het rugpand van mijn shirt vast. 'Vergeet niet dat sommige Luxen er gewoon heel erg goed in zijn. Misschien was Sylvia dat ook, of misschien was ze heel erg gedreven. Zulke persoonlijkheden trok Daedalus nu eenmaal aan. Als een Luxen van iemand houdt, is de kans op succes groter, zeker als de Luxen in kwestie er niet zo goed in is of nog niet zoveel ervaring heeft.'

'En het betekent ook dat er een grotere kans is dat de mutatie aanslaat zonder dat de mens sterft,' voegde Eaton eraan toe. 'Daedalus heeft er nooit achter kunnen komen hoe dat zit. Een groot deel van het proces is wetenschappelijk te verklaren, maar er zijn nog altijd details die niet uit te leggen zijn en niet helemaal worden begrepen.'

Ik perste mijn lippen op elkaar en kneep heel even mijn ogen dicht. Stel dat ze van hem had gehouden?

‘Dat is mogelijk, Evie,’ zei Luc zacht. ‘Of misschien voelde ze meer haat dan liefde. Gevoelens zijn ingewikkeld.’ Hij keek me onderzoekend aan. ‘Maar het –’

‘Het doet er niet toe.’ Eaton legde zijn hoofd tegen de kale muur achter hem die ooit de kleur van boter had gehad.

Luc richtte een scherpe blik op hem. ‘Je hebt gelijk, het doet er niet toe.’

Dat was een waarheid die me kei- en keihard raakte. Er waren belangrijkere dingen, dingen die er nu op dit moment veel meer toe deden. Ik legde een hand op mijn nog altijd rammelen-de maag en stelde de vraag waarop het antwoord alles nog veel erger kon maken. ‘Denken jullie dat...’ Mijn mond was zo droog dat ik het nog eens moest proberen. ‘Denken jullie dat Dasher was gemuteerd?’

Je bent de brandende schaduw en hij
is de duistere ster en dankzij jullie samen
zal de helderste nacht aanbreken

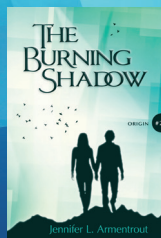
Een jaar geleden was Evie een heel normaal meisje met een heel normaal leven. Alles is anders, nu ze weet dat haar leven een grote leugen was. Eindelijk weet ze wie ze was en wat ze is.

Evie en Luc zitten ondergedoken in Zone 3, op de vlucht voor Daedalus. Evie moet haar krachten leren beheersen zodat ze geen ongewenste aandacht trekt en niemand in gevaar brengt, ook Luc niet. Hij kent haar als de beste en zal alles doen om haar te beschermen: liegen, oplichten én doden. Als Evies krachten steeds sterker worden, blijkt dat zelfs Luc niet alles weet en hij Evie niet altijd kan beschermen...

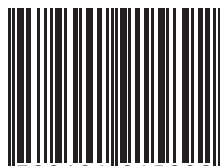

The Brightest Night van **Jennifer L. Armentrout** is het derde deel van haar populaire Origin-serie en gaat direct verder na de grote cliffhanger van *The Burning Shadow*. Armentrout heeft meerdere internationale bestsellers op haar naam staan, zowel met haar fantasy- als New Adult-boeken. Er zijn inmiddels al meer dan 150.000 exemplaren van haar Nederlandse boeken verkocht!

Eerder in deze serie:

ISBN 978 94 0191 589 2 NUR 285

9 789401 915892

www.zomerenkeuning.nl

Z&K